

351.28/4):33L
R+M

164774
9-11-65
A
MP
B
Arch.

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

PLEIN 23 - 's-GRAVENHAGE

TER KENNISNEMING
MINISTERRAAD
19 NOV. 1965 / i^o

Zijner Excellentie
de Minister-President,
Voorzitter van de Raad
van Ministers

te
's-GRAVENHAGE

Directie/Afdeling: Integratie Europa

Datum: 5 november 1965

Onderwerp: Vergadering Raad van
Ministers EEG en Euratom,
25 en 26 oktober 1965

Kenmerk: DIE- 177367

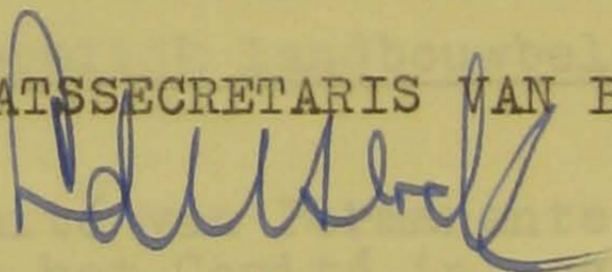
TER INFORMATIE

./.

Ik heb de eer U hiernevens ter informatie van de Ministerraad te doen toekomen een verslag van de vergadering van de Raden van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, welke op 25 en 26 oktober jl. te Brussel werd gehouden.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag rechtstreeks aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE STAATSECRETARIS VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

G.N.V.-BRUSSEL

BIJEEENKOMST RADEN VAN MINISTERS
(174e E.E.G. - 104e EURATOM)
GEHOUDEN OP 25 EN 26 OKTOBER 1965

II. GEMEENSCHAPPELIJKE VRAAGSTUKKEN.

1. Agenda (dok. 1143/65).

Deze werd aanvaard. De voorzitter kondigde aan dat onder het punt diversen zou worden gesproken over de brief van de voorzitter van het Europees Parlement d.d. 21 oktober j.l. (dok. R/938/65) inzake het colloquium in november.

2. Resolutie Europees Parlement (dok. 1075/65).

Naar aanleiding van het voorstel van de voorzitter om deze resolutie voor kennisgeving aan te nemen vroeg Minister Luns of er geen aanleiding was ditmaal op de resolutie in te gaan. De Raad zou kunnen verklaren de resolutie te onderschrijven, dan wel zelf in de loop van de zitting een verklaring kunnen afleggen overeenkomstig de motie van het Parlement.

De voorzitter meende dat de in de resolutie behandelde materie in de loop van het Raadsdebat nog in een meer beperkt kader aan de orde zou komen, waarop Minister Luns zich voorbeheld om daarbij eventueel ook de Parlements-resolutie weer ter sprake te brengen. (Wegens tijdgebrek is dit niet meer gebeurd.)

III. GEMEENSCHAPPELIJKE MARKT.

2. Financiering gemeenschappelijk landbouwbeleid (dok. R/927/65 + Add. 1).

De voorzitter van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers leidde het rapport van het Comité in, waarbij hij in het bijzonder aandacht schonk aan de intrekking door Duitsland van een aantal reserves, in het rapport vermeld. Dit betrof om te beginnen de reserves in het tijdschema voor de verdere voltooiing van het gemeenschappelijk landbouwbeleid ten aanzien van de definitieve zetmeelverordening en het te nemen raadsbesluit over de rechtsgronden en criteria voor een gemeenschappelijk mededingingsbeleid in de landbouw (beide verdedigd door Nederland) en de vaststelling van procedures ter bestrijding van bevoorradingsmoeilijkheden bij bepaalde landbouwprodukten (Belgische wens).

Professor Hallstein bracht - in navolging van de voorzitter en daarin later gevolgd door de woordvoerders der vijf delegaties - hulde aan het Comité van Permanente Vertegenwoordigers voor zijn voorbereidende arbeid. Voor zover het Comité van Permanente Vertegenwoordigers in het rapport afweek van het memorandum van de Commissie, zou de Commissie niet zonder meer aan haar eigen voorstellen vasthouden. Naar de mening van de Commissie gaat het er thans primair om dat Vijf overeenstemming bereiken. Voor zover nog meningsverschillen bestaan zal men eventueel genoeg moeten nemen met een wat vager formulering dan in het rapport van het Comité der Permanente Vertegenwoordigers is nagestreefd.

Minister Schmuecker herinnerde eraan dat Duitsland nog niet over een nieuwe regering beschikt. Dit vormt een handicap, met name omdat de minister van landbouw uit de vorige regering niet zal terugkeren. De Bondsregering houdt eraan vast dat parallel met de besprekingen over de landbouwfinanciering ook discussies zullen moeten worden gevoerd over een aantal problemen op het gebied van de marktordeningen en landbouwprijzen, terwijl ook de desiderata op het gebied van douane-unie, gemeenschappelijke handelspolitiek en fiscale vraagstukken gelijktijdig zullen moeten worden behandeld.

Minister Ferrari Agradi herinnerde aan de Italiaanse wensen welke gericht zijn op een evenwichtiger groei van de gemeenschap.

Minister Werner wees op de noodzaak om snel tot overeenstemming te komen, in eerste instantie tussen de Vijf. Hij waarschuwde ervoor om kwesties waarover men vroeger reeds overeenstemming had bereikt opnieuw discutabel te stellen. Men dient thans de landbouwfinanciering te regelen en daaraan moeten geen nieuwe voorwaarden worden verbonden.

Minister Biesheuvel toonde begrip voor de reserves, welke vooral van de kant van Duitsland zijn gemaakt, doch hij deed een beroep op de Bondsregering om deze opnieuw te overwegen, teneinde een beginselakkoord tussen de Vijf mogelijk te maken.

Dit beroep gold ook de Italiaanse regering.

Ook Minister Héger legde de nadruk op de noodzaak om overeenstemming te bereiken over de landbouwfinanciering.

De vergadering werd vervolgens in beperkter kring voortgezet.

In beperkte zitting opende de heer Spaak het debat. Hij was verrast door de houding van de Duitse delegatie. Indien het niet mogelijk zou zijn in deze vergadering op landbouwtechnisch gebied tot resultaten te komen, zou dat voor de Vijf een debakel zijn. De Vijf houden immers vol dat indien men na 30 juni enkele dagen of weken was doorgedaan, men tot conclusies zou zijn gekomen. Indien echter na vier maanden nu zou blijken dat de Vijf onder elkander niet in staat waren overeenstemming te bereiken over de brede lijnen van de landbouwfinanciering, zouden de Fransen daar politieke munt uit slaan. Parallel met de discussie over de landbouwfinanciering zouden de Vijf uiteraard aan de grote politieke problematiek een discussie moeten wijden, maar een uitblijven van overeenstemming in de landbouwsector zou betekenen een tegemoetkoming aan de Fransen die, zoals Minister Couve onlangs in het Franse parlement mededeelde, prioriteit wensen te verlenen aan de politieke vraagstukken van de Gemeenschap.

De woorden van de heer Spaak werden ondersteund door de Luxemburgse delegatie en door Minister Colombo, sprekende voor de Italiaanse delegatie.

De heer Schroeder echter kon zich met deze procedure niet verenigen. Hij wees erop dat Duitsland geen regering had; de oude was zojuist afgetreden en er bestond goede hoop dat de nieuwe de volgende dag zou worden geïnstalleerd, maar tot op dit moment was er nog geen landbouwminister aangewezen. Ofschoon van de nieuwe regering geen principiële wijziging in haar politiek ten aanzien van de onderhavige problemen werd verwacht, zou men toch op haar akkoord moeten wachten. Er was trouwens geen reden om zoveel haast te maken met de landbouwfinanciering. Uit de persconferentie van generaal de Gaulle was duidelijk gebleken dat deze crisis toch eens had moeten komen, waaruit kan worden opgemaakt dat voor Frankrijk het zwaartepunt niet ligt bij de landbouwfinanciering. Ook Minister Couve had onlangs gezegd dat indien de Zes het over de grote politieke aangelegenheden eens konden worden, de landbouw-technische kwesties geen grote moeilijkheden meer zouden opleveren. Vandaar dat de Duitse delegatie eerst een gesprek van de Vijf over de politieke problematiek vroeg.

Minister Luns kon Minister Schroeder volgen in zijn stelling dat de crisis ook zou zijn gekomen indien in juni j.l. overeenstemming zou zijn bereikt over het landbouwbeleid. Niettemin betreurt de Nederlandse delegatie het grote aantal reserves dat door de Duitsers is gemaakt op het document van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers. Anderzijds

meende hij toch niet dat het uitblijven van een akkoord over de landbouwfinanciering de gehele toekomst van de E.E.G. in gevaar zou brengen. Men moest trachten de een of andere formule te vinden dat het stuk van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers als basis voor discussie was aanvaard; dat de Duitse delegatie enkele reserves had opgeheven en dat zij spoedig hoopte haar medewerking te kunnen verlenen tot verdere vooruitgang. In een dergelijke beslissing van deze Raadsvergadering zou naar het oordeel van de Nederlandse delegatie tevens kunnen worden opgenomen:

1. een datum voor de volgende vergadering,
2. een beginselverklaring dat de vijf regeringen niet van plan zijn om door middel van verdragswijzigingen of interpretatieve verklaringen te tornen aan letter en geest van het Verdrag van Rome,
3. een opdracht aan het Comité van Permanente Vertegenwoordigers om een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheden om, voor het geval Frankrijk niet op korte termijn terugkeert, de E.E.G. zo goed mogelijk voort te zetten zonder Frankrijk,
4. een uitnodiging tot Frankrijk om deel te nemen aan een politiek gesprek in Raad te Brussel, bij uitzondering zonder Commissie, om ons mede te delen hoe Frankrijk haar verdragsverplichtingen denkt te honoreren.

De heer Hallstein deelde mede dat de Commissie ernstig had overwogen of het opportuun of zelfs noodzakelijk was dat in deze zitting door de Vijf overeenstemming werd bereikt over de landbouwfinanciering. Het oordeel van de Commissie hieromtrent was bevestigend. Ofschoon hij begrip had voor de Duitse moeilijkheden, meende hij toch te kunnen constateren dat de politiek van de nieuwe Duitse regering zou tenderen naar continuïteit of zelfs identiteit met de politiek van het vorige kabinet. Het staatsrechtelijke probleem van de Duitse delegatie zou moeten kunnen worden opgelost. De heer Hallstein weer er op dat de Commissie zich zorgen maakt hoe lang het nog mogelijk zou zijn het politieke moreel van de Gemeenschap op te houden indien door het wegblijven van een der staten geen voortgang werd gemaakt met hangende problemen. Het bereiken van overeenstemming tussen de Vijf is dan ook belangrijker dan de inhoud van die overeenstemming.

Nadat de voorzitter had geconstateerd dat de grote meerderheid van de delegaties thans wenste over te gaan tot een discussie van de landbouwfinanciering, herhaalde Minister Schroeder dat de Duitse delegatie eerst een debat over de grote politieke vragen eiste, hetgeen leidde tot een bewogen betoog van

Minister Spaak, dat de problemen die men wilde bespreken geenszins landbouw-technisch waren, doch politiek. Het eisen van de vaststelling van een melkprijs is een politieke zaak.

Minister Biesheuvel bepleitte dat de Duitse delegatie zou willen medewerken aan een beginselakkoord, uitsluitend voor de landbouwfinanciering en niet over andere daarmee in verband gebrachte problemen. Een dergelijk beginsel - akkoord zou reeds een grote politieke waarde hebben.

De heer Lahr meende dat het Comité van Permanente Vertegenwoordigers goede voortgang had gemaakt. Er stonden in feite nog maar drie problemen open, 1: de financieringssleutel, 2: de netto- of brutofinanciering, 3: de zesde of tiende financiering. Alle drie waren technische kwesties, die wellicht niet eens behoeften te worden opgelost voor de confrontatie met de Fransen, maar men moet de landbouwfinanciering niet op zichzelf zien. De ontwikkeling van de Gemeenschap is één geheel. Duitsland eiste niet dat de melkprijs nu werd vastgelegd, doch dat daarover zou worden gesproken.

De voorzitter greep de opmerkingen van de heer Lahr onmiddellijk aan om voor te stellen de drie door de Duitse Staatssecretaris genoemde punten in discussie te nemen, al ware het slechts om na afloop van de vergadering aan de pers te kunnen verklaren dat de Raad zich had gebogen over de landbouwfinanciering. Hij vroeg dan ook de Duitse delegatie of zij zich kon verenigen met de passage in het rapport van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers over de financieringssleutel.

Hierop ontspon zich een verwarde discussie over de betekenis van het Duitse voorstel, zoals weergegeven in dok. R/927 add. 1, volgens hetwelk duidelijk zou moeten worden verklaard dat verschillende delegaties bezwaren hadden gemaakt tegen de Commissievoorstellen betreffende de hoogte van de financiële contributies der afzonderlijke Lid-Staten en dat de vaststelling dezer contributies nog onderwerp van een latere Raadsbeslissing zal moeten uitmaken. De overige delegaties bleken wel de vermelding van de noodzaak van een latere Raadsbeslissing te kunnen accepteren, maar vonden het weinig opportuun uitdrukkelijk te vermelden dat de Commissievoorstellen terzake op ernstige bezwaren waren gestuit.

Tenslotte werd overeengekomen de eerste zin van de voorgestelde voetnoot te laten vervallen en slechts het tweede deel te handhaven, onder toevoeging dat deze kwestie zou moeten worden behandeld met deelneming van alle leden van de Raad.

Minister Colombo stelde daarop de vraag of, gezien het voortgeschreden uur, en de noodzaak de pers althans enig positief resultaat te kunnen melden, alle delegaties konden bevestigen dat zij die gedeelten van het rapport van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers, waarop geen reserves rusten, thans definitief konden aanvaarden.

Op deze vraag werd door de Italiaanse, Luxemburgse, Nederlandse en Belgische delegaties bevestigend geantwoord. Minister Schmuecker verklaarde evenwel dat hij gedwongen was nog een voorbehoud te maken. In Bonn immers zat men midden in de discussie over het regeringsprogramma van het nieuwe kabinet en met name de budgettaire aspecten leverden daarbij grote moeilijkheden op. Het was voor de Duitse delegatie politiek onmogelijk om thans een verklaring af te leggen, die de nog niet geformeerde Duitse regering in vergaande mate vooral op financieel gebied de handen zou binden.

De voorzitter concludeerde daarop dat het beter zou zijn de discussie de volgende ochtend voort te zetten nadat de Ministers in de gelegenheid zouden zijn geweest in de loop van de avond op informele wijze de politieke aspecten van de huidige problematiek onder ogen te zien.

Politieke discussie.

Tijdens een informele avondbijeenkomst ten huize van de Italiaanse Permanent Vertegenwoordiger werd overeenstemming bereikt over een verklaring van de Raad van Ministers, waarin een beroep op Frankrijk wordt gedaan om haar plaats binnen de Gemeenschaps-instellingen weer in te nemen. Bovendien wordt voorgesteld een buitengewone Raadszitting te houden in Brussel, bij uitzondering buiten aanwezigheid van de Commissie, ter bespreking van de algemene toestand van de Gemeenschappen. De tekst van deze verklaring treft U bijgaand aan.

Bij de heropening van de Raadszitting op 26 oktober verklaarde de heer Hallstein zich geheel met de inhoud van deze verklaring te kunnen verenigen. Hij achtte deze een uitstekende weergave van het voornemen der vijf regeringen vast te houden aan de beginselen neergelegd in de Verdragen van Rome. Nadat ook alle Raadsleden, thans formeel, hun instemming met de inhoud van de verklaringen hadden bevestigd, werd deze definitief vastgesteld.

Financiering gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Vervolgens werd de discussie hervat over het rapport van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers inzake het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

De Duitse delegatie hield vast aan haar eis dat vanaf 1 juli 1967 de restituties bij export naar derde landen zou moeten geschieden op basis van de bruto-exporten, in tegenstelling tot het thans bestaande systeem van netto-exporten. Als argumenten voerde zij aan dat het bruto-principe logisch voortvloeiende uit een situatie van volledig vrij goederenverkeer en voorts dat in een volledig vrije markt het netto-systeem technisch niet meer uitvoerbaar was. Na discussie werd overeen gekomen dat in de conclusies zal worden vermeld dat de Raad van oordeel is dat deze kwestie besproken moet worden in aanwezigheid van alle leden van de Raad en dat de Commissie wordt uitgenodigd het probleem nader te bestuderen en aan de Raad voorstellen terzake te doen.

De Duitse delegatie handhaafde haar wensen ten aanzien van de vaststelling van een gemeenschappelijke melkrichtprijs op 39 pfg., de mogelijkheid om deze richtprijs, aanvullend op de marktprijzen, te realiseren met behulp van communautaire toeslagen en de aanvaarding van regionale productie-objectieven voor suiker. Een Raadsbesluit, rekening houdend met deze desiderata, zou genomen moeten worden alvorens de nieuwe regeling van de landbouwfinanciering in werking zou treden. De Benelux-delegaties herhaalden de reeds meermalen gebruikte argumenten tegen deze Duitse wensen en lieten aantekenen, dat zij zich hiermee niet konden verenigen.

In verband met de discussie over de Duitse wensen, zegde de Commissie toe, dat zij haar voorstellen voor de op 1 juli 1967 in te voeren gemeenschappelijke prijzen - anders dan voor granen - zou indienen vóór de volgende Raadsvergadering van einde november. Bij de bespreking dezer voorstellen zal de Raad zich bezinnen op de voornoemde Duitse wensen.

De Italiaanse delegatie bleef zich aansluiten bij de Duitse wens inzake de produktie-objectieven voor suiker. Beide delegaties zullen tijdig vóór de volgende zitting hun opvattingen over dit onderwerp exact formuleren, zodat de Commissie dienaangaande haar oordeel kan uitspreken, waartoe de Commissie bij deze werd uitgenodigd.

De Italiaanse delegatie liet haar speciale wensen vallen, dat de Raad zich bij vaststelling van de financieringsregeling zou moeten verplichten tot het aanvaarden van de hoofdzaken der aanvullende marktorganisaties voor groenten en fruit. In de plaats hiervan bedong en verkreeg zij een Raadsverklaring in de notulen, volgens welke de Raad het zeer grote belang van Italië bij deze aanvullende marktorganisatie erkent.

Voorts liet Italië zijn wens vallen, dat de Commissie zou worden verzocht zo spoedig mogelijk voorstellen in te dienen ter waarborging van een redelijk evenwicht tussen aanbod en afzetmogelijkheden van landbouwprodukten en ter vermindering van "massale overschotten". In de plaats hiervan werd de Commissie, op haar eigen voorstel, door de Raad uitgenodigd tegelijkertijd met haar prijsvoorstellen voor de volgende Raadszitting een rapport over te leggen, dat de Raad in staat zou stellen te onderzoeken of er maatregelen nodig zijn om een redelijk evenwicht te verzekeren tussen de voorzienbare ontwikkeling van de produktie en de afzetmogelijkheden van de belangrijke landbouwprodukten. Nederland, gesteund door België, liet hierbij aantekenen dat bij het vermijden van massale overschotten, niet alleen aandacht besteed zal moeten worden aan afzet buiten de Gemeenschap, maar eveneens aan economisch niet gerechtvaardigde produktiestijging binnen het kader van de Gemeenschap, die de afzetruimte voor traditionele en economisch meer gerechtvaardigde produktie zou wegnemen, waardoor afzet buiten de Gemeenschap de enige uitweg zou kunnen zijn.

Ten aanzien van de aanvullende marktorganisatie voor groenten en fruit, verklaarde Minister Biesheuvel begrip te hebben voor de onbevredigde gevoelens van zijn Italiaanse collega. Nederland was bereid mee te werken aan redelijke compromissen teneinde te komen tot een aanvullende marktorganisatie, doch kon zich, wegens een aantal bekende bezwaren, onmogelijk bij voorbaat binden tot aanvaarding van de hoofdelementen in het car- toe ingediende en in de behandeling zijnde commissievoorstel.

Uitgaven die voor financiering van het Fonds in aanmerking komen.

De Belgische delegatie trok haar reserve ten aanzien van de 6/6-financiering in; deze reserve hield in hoofdzaak verband met het tot stand komen van het suikerreglement, waarover Minister Héger inmiddels reeds een verklaring had afgelegd. Ook de Italiaanse reserve werd ingetrokken, nadat de Raad was akkoord gegaan om in de notulen een verklaring van Minister Ferrari Aggradi op te nemen inzake het financieel evenwicht.

De Italiaanse delegatie stelde een amendement voor betreffende de oliën en vetten financiering, waarbij enerzijds niet meer melding werd gemaakt van de Raadsresolutie van 21 oktober 1964, doch van betalingen op basis van het toekomstige reglement voor oliën en vetten, terwijl anderzijds werd aangegeven dat de bedragen zouden worden aangewend voor de financiering van maatregelen tot verbetering van de produktiviteit of van de commercialisatie, die betrekking hebben op de geleidelijke inwerkingstelling van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Terwijl de laatste wijziging voor de Benelux-delegaties aanvaardbaar was, werd bezwaar gemaakt tegen de eerste. Minister Biesheuvel wees erop dat daardoor de betekenis van deze clause aanzienlijk zou worden uitgebreid omdat de Raadsresolutie van 21 oktober 1964 tot Italië beperkt was en een maximum inhield, terwijl in het Italiaanse amendement deze beperkingen waren vervallen. De Italiaanse delegatie trok daarna het eerste deel van haar amendement in.

De Benelux-delegaties en de Commissie gingen vervolgens akkoord met de geamendeerde tekst. De Raadsresolutie van 21 oktober 1964 zal van 1 november 1965 af worden verlengd, met de nodige aanpassingen (toeneming gemeenschappelijke financiële verantwoordelijkheid, als voor de andere landbouwprodukten). Minister Biesheuvel verklaarde dat aanvaarding van deze tekst niet als precedent zou mogen gelden voor toekomstige gevallen van termijnoverschrijding, terwijl hij er bovendien nog op wees dat ten aanzien van de bedragen thans nog geen enkele verplichting werd aanvaard. Deze zouden te zijner tijd door de Raad worden beslist op voorstel van de Commissie.

De Duitse delegatie hield vast aan haar voorkeur voor het Commissie-voorstel ten aanzien van de door het Fonds te financieren uitgaven. Staatssecretaris Grund toonde echter begrip voor de Italiaanse wensen om de Raadsresolutie van 21 oktober 1964 te verlengen en zou dit punt nader bezien.

Perequatie.

Van verschillende zijden, en vooral door Professor Hallstein, werden pogingen gedaan om een compromis-tekst te vinden tussen het Duitse voorstel enerzijds en de door de andere delegaties aanvaarde tekst anderzijds. Staatssecretaris Lahr hield vast aan de Duitse wens thans een principe-beslissing te nemen; de heer Hallstein meende dat er geen bezwaar tegen zou bestaan om vast te leggen dat de door de afschaffing van de binnentarieven en de instelling van het gemeenschappelijk buitentarief veroorzaakte verschuivingen van douane-ontvangsten vereffend zouden

moeten worden. De Commissie zou dan kunnen worden opgedragen deze kwestie te bestuderen en terzake voorstellen worden opgedragen deze kwestie te bestuderen en terzake voorstellen te doen.

De Benelux-delegaties waren evenwel niet bereid het perequatie-principe thans reeds te aanvaarden. In de eerste plaats zou moeten blijken dat zich inderdaad belangrijke verschuivingen zouden voordoen en bovendien zouden deze verschuivingen wellicht ook door andere maatregelen, zoals aanpassing van de douane-wetgevingen, kunnen worden ondervangen.

Minister Spaak kwam daarnaast met het argument dat het Verdrag helemaal niet verbiedt dat bepaalde landen zouden kunnen profiteren van hogere douane-inkomsten na het totstandkomen van de douane-unie. Sommige Lid-Staten profiteren op industrieel gebied van de E.E.G., andere op landbouwgebied; waarom zouden landen, die gunstig gelegen zijn, niet kunnen profiteren op financieel gebied?

Professor Hallstein verklaarde dat dit geheel in strijd was met de geest van het Verdrag van Rome. De perequatie is slechts een uitweg uit de moeilijkheden die zijn ontstaan omdat de douanerechten niet op basis van artikel 201 aan de Gemeenschap kunnen worden afgedragen.

Tenslotte stelde president Hallstein voor om dan voor deze kwestie maar eenzelfde formule te aanvaarden als voor het probleem van de bruto- of netto-financiering, namelijk dat het vraagstuk dient te worden bestudeerd met deelneming van alle leden van de Raad.

Deze oplossing werd aanvaard.

Handelspolitiek.

De tekst betreffende de Kennedy-ronde werd goedgekeurd. Als uiterste datum voor een algemene discussie over de stand der onderhandelingen werd 31 januari 1965 aanvaard. In de notulen zou moeten worden opgenomen dat inmiñdels de Commissie het initiatief zou moeten nemen om bij de Raad nieuwe voorstellen in te dienen voor de wijzigingen van het mandaat die nodig zijn in verband met de voortgang van de Kennedy-ronde. Het Comité 111 zou zijn werkzaamheden moeten intensiveren ter ondersteuning van de Commissie.

Hiermede gingen alle delegaties akkoord.

Overeenstemming werd bereikt over een combinatie van de beide teksten inzake de problemen welke bij de vaststelling van het buitenlandsbeleid zouden kunnen rijzen voor de economische ontwikkeling van bepaalde gebieden in de Gemeenschap. De door de Duitse en Benelux-delegaties aanvaarde tekst werd aangevuld met een verwijzing naar par. 13 van het Italiaanse memorandum van 8 mei 1964, op dezelfde wijze als in de paragraaf over de exportkredieten is verwezen naar de Duitse suggesties van 29 juli/13 augustus 1965.

3. Gedachtenwisseling over de tarifaire maatregelen die op 1 januari 1966 moeten worden genomen (dok. S/785/65).

Als gevolg van tijdgebrek vond deze gedachtenwisseling niet plaats.

4. Kennedy-ronde.

Ook deze discussie is verschoven naar de volgende vergadering.

IV. BEGROTINGSVRAAGSTUKKEN.

Nadat de verschillende leden van de twee Commissies de Raad hadden verzocht om hun begrotingen te mogen aanbieden, hetgeen zou kunnen worden gevolgd door een debat, stelde de Italiaanse voorzitter van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers voor, dat de volgende procedure zou worden gevolgd: de vijf leden van de Raad zijn van mening dat moet worden getracht Frankrijk aan de Raadsdiscussies te doen deelnemen. In deze optiek kon ten aanzien van de huishoudelijke begrotingen een zeer grote mate van overeenstemming tussen de vijf delegaties worden geconstateerd. Anders ligt dit ten aanzien van de begroting voor onderzoek en investeringen waar België een uitzonderingspositie inneemt. De Raad zou aan het Comité van Permanente Vertegenwoordigers opdracht kunnen geven om een gemeenschappelijk standpunt van de vijf tot stand te brengen hetwelk daarna door het Voorzitterschap ter kennis van de Franse regering zal worden gebracht, met het voorstel de schriftelijke procedure te volgen. De Raad kan daarbij vaststellen dat er zich een speciaal probleem voordoet bij de begroting voor onderzoek en investeringen omdat geen procedure kan worden toegepast (1/12 regeling) voor het geval er op 1 januari 1966 geen begroting is vastgesteld. De heer Sassen had namens de Euratom Commissie immers verklaard dat de salarissen voor Euratompersoneel voor de maand 1966 niet meer zouden kunnen worden uitbetaald.

De verschillende woordvoerders van de Commissie drongen toch aan op een discussie in de Raad om de punten van overeenstemming vast te stellen en richtlijnen te geven aan het Comité van Permanente Vertegenwoordigers hoe ten aanzien van de openstaande punten overeenstemming tussen de vijf zou moeten worden bereikt. Zij vestigden er de aandacht op dat de Raad volgens het Verdrag gebonden was aan een tijdschema en verklaarden dat naar hun mening vijf leden van de Raad over een begroting zouden kunnen stemmen.

De Nederlandse vertegenwoordiger wees erop dat ten aanzien van de verschillende begrotingen vier delegaties dicht bij elkaar staan doch dat de Belgische positie daarvan afwijkt. Hij deed een beroep op de Belgische delegatie om zich bij de andere delegaties aan te sluiten.

Minister Spaak meende dat het voorstel van de heer Venturini aanvaardbaar was. Ten aanzien van de begroting voor onderzoek en investeringen verklaarde de heer Spaak te zullen nagaan of het standpunt dat de andere delegaties hadden ingenomen inderdaad was gebaseerd op het in juni 1965 unaniem aanvaarde gewijzigde onderzoek programma. Mocht dit het geval zijn dan nam hij op zich de door België ingenomen houding in het Kabinet te brengen en het standpunt te doen aannemen dat België niet op de beslissing van juni mag terugkomen. De heer Spaak wees erop dat de discussie duidelijk had gemaakt dat spoedig een oplossing moest worden gevonden voor de afwezigheid van Frankrijk omdat de vijf zonder meer niet als Raad kunnen functioneren. Hij waarschuwde ervoor dat als eenmaal door de vijf zonder Frankrijk tot stemming zou worden overgegaan een breuk met Frankrijk een voldongen feit zou zijn. Hoe men ook juridisch zou argumenteren, in de praktijk zou stemming alleen maar nieuwe moeilijkheden oproepen.

Hoewel de Duitse vertegenwoordiger nog trachtte te bereiken dat de Raad een discussie over cijfers zou openen, konden tenslotte alle vijf vertegenwoordigers zich verenigen met het voorstel van de heer Venturini, met dien verstande dat mocht er onverhoopt geen overeenstemming, hetzij tussen de vijf onderling, hetzij met betrekking tot de schriftelijke procedure, worden bereikt, alsnog een speciale Raadszitting zou worden bijeengeroepen.

II. GEMEENSCHAPPELIJKE VRAAGSTUKKEN.

3. Diversen.

- Colloque met de Assemblée.

De voorzitter van het Europees Parlement had zich in opdracht van het Bureau van deze instelling opnieuw tot de voorzitter van de Raad gewend teneinde er op aan te dringen dat onder de huidige omstandigheden in ieder geval tijdens de parlementsitting van 22 - 26 november een samenspraak tussen Parlement en Raad zou plaatsvinden over de crisis waarin de Gemeenschappen verkeren. De Duitse en Luxemburgse Ministers waren van mening dat onder de huidige omstandigheden een debat in Straatsburg het bereiken van een akkoord met Frankrijk zou kunnen bemoeilijken. Hiertegenover waren de Ministers Spaak, Luns en Colombo alsook de heer Hallstein van oordeel dat de Raad in de huidige situatie dit colloque niet kon weigeren en dat met de nodige tact zeer wel kon worden voorkomen dat de situatie zou worden verscherpt. Minister Spaak was overigens wel van mening dat het de voorkeur verdiende het debat nà 5 december te houden teneinde de indruk te vermijden dat men invloed wilde uitoefenen op de Franse presidentsverkiezingen. Afgesproken werd tenslotte dat de Raadsvoorzitter de president van het Parlement zou mededelen, dat de Raad in beginsel bereid is de uitnodiging van het Parlement te aanvaarden, doch dat het wellicht meer opportuun is de datum iets te verschuiven. De definitieve beslissing hierover zou echter aan het Parlement worden overgelaten, in aanmerking nemende dat het uiterst moeilijk is geschikte data voor een zitting in Straatsburg te vinden.

Het gesprek met de parlementsvoorzitter vond nog tijdens de Raadszitting plaats. De heer Leemans zegde toe het Raadsstandpunt zo spoedig mogelijk in het Bureau van het Parlement te zullen bespreken en de Raad daarna het resultaat te zullen mededelen.

- Kalender van werkzaamheden.

Besloten werd de volgende normale Raadszitting te houden op maandag en dinsdag 29 en 30 november a.s.

Verklaring van de Raad

- I. Tijdens de zitting van de Ministerraad, die op 25 en 26 oktober te Brussel werd gehouden, werd diepgaand van gedachten gewisseld over de inhoud van het memorandum dat op 22 juli 1965 door de Commissie werd ingediend en over de algemene situatie van de Gemeenschap na de Raadszitting van 30 juni.
- II. De Regeringen van de Bondsrepubliek Duitsland, België, Italië, Luxemburg en Nederland bevestigden nogmaals plichtig de noodzaak om voort te gaan met de uitvoering van de Verdragen van Parijs en Rome, getrouw aan de daarin vervatte beginselen, ten einde de geleidelijke versmelting van hun nationale economieën, zowel op industrieel als op agrarisch gebied, te verwezenlijken. Alleen die politiek kan Europa in staat stellen zich te ontplooiën, de levensstandaard van haar bevolking te verhogen en haar invloed in de wereld te waarborgen. Zij zijn van oordeel dat de oplossing van de problemen waarvoor de Gemeenschappen zich geplaatst zien, gevonden moet worden in het kader van de Verdragen en van hun instellingen.
- Zij zijn overtuigd dat de op 30 juni onderbroken onderhandelingen zo spoedig mogelijk moeten worden hervat. Daartoe hebben de delegaties de suggesties besproken die voortkomen in de twee gedeelten van het memorandum der Commissie. Zij hebben hun goedkeuring geëcht aan de grondbeginselen die het volgens hen mogelijk moeten maken de onderhandelingen van de Zes te doen slagen. Zij hebben de Voorzitter van de Raad opgedragen zulks aan de Franse Regering mede te delen, en om op haar een dringend beroep te doen, haar plaats binnen de instellingen der Gemeenschap weer in te nemen. Zij zijn ervan overtuigd dat het dan mogelijk zou zijn, volgens de communautaire procedures, de nodige verordeningen vast te stellen om het gemeenschappelijk landbouwbeleid in het kader van de harmonische ontwikkeling der Gemeenschap te voltooien.
- III. Rekening houdende met de verklarings die de President van de Franse Republiek op 9 september, en de Franse Minister van Buitenlandse Zaken op 20 oktober aflegden, hebben de delegaties de Voorzitter van de Raad voorts opdracht gegeven, de Franse Regering in het kader van het Verdrag van Rome uit te nodigen, zich bij hen te voegen in een buitengewone vergadering van de Raad van Ministers te Brussel. Bij wijze van uitzondering kan deze vergadering worden gehouden in aanwezigheid van alleen de Ministers, zoals bepaald in het reglement van orde van

de Raad. Op de agenda dient als enige punt de bespreking van de algemene situatie der Gemeenschap voor te komen.

Het ware ten zonerste te wensen dat deze vergadering zo spoedig mogelijk wordt gehouden.